

Primăvara italiană

Alexandru Cristian

După o lungă și geroasă iarnă
O rază blândă îmi mângâie inima,
O apariție... de pe alte meleaguri...lira mea sună
Din nou pentru o nouă iubire sublimă.

Ai adus cu tine căldura țărmlui italian,
În părul tău stau ascunse toate stelele mării,
Ochii tăi sunt lumina lunii, un vânt sicilian
M-a amețit, mi-a sporit plăcerea, dorul iubirii...

Ce minune, ce grație, glasul tău mângâie
Porumbeii din piața Sfântul Marcu, mâinile tale
Ating sublim norii falnicii Florențe, buzele tale
Sărută toată istoria iubirii italiene, ah femeie.

Un vechi cântec, mort demult, a înviat
Prin grația ta, mersul tău zdrobește
Toată ura și pasiunea Italiei, ai sperat
Tu oare, că aici undeva un biet poet te iubește?

În tine stă ascuns lacătul inimii mele
Smulge-l dar nu distruge inima ce bate
Precum Adriatica în coasta Italiei, păsările
Vin în stol, zboară, zboară către calea de lapte.

Acolo sus ele vestesc pasiunea mea
Pentru o primăvară inițiativă, pentru o bucurie
Ce numai Dante a avut-o în Paradis, iar marea
Falnic urlă: Nu fi nepăsătoare, femeie!

Din volumul Pietre și Inimi de Alexandru Cristian, publicat în anul 2015.